

[H. C. Hansen.]

stiller kravet om en skattereform frem i forreste linie.

Som det fremgår af mit partis program-udtalelse fra vort hovedbestyrelsesmøde, er også vi i allerhøjeste grad af den opfattelse, at en skattereform nu må påbegyndes. Men når man ser statsministerens åbnings-tale og udtalelsen fra venstres landsmøde om dette spørgsmål, så er det unægtelig med skepsis, man imødeser regeringens forslag. Begge steder fremhæver man som noget væsentligt, at amtsskatterne skal ændres, og yderligere peger man på afskaffelse af de gældende ordninger for mellemkommunal udligning. Jeg erkender uden videre, at disse spørgsmål går naturligt ind i sammenhængen, men jeg kan kun se den stærke og ensidige fremhævelse af dem som udtryk for en kedelig tendens. Pengene skal jo skaffes tilveje, og vil man lette eet sted, må derfor andre betale. Mon derfor ikke realiteten i det, der hidtil har været fremført, er, at man overvejer en sådan forskydning, at det rammer de i forvejen stærkt belastede lønmodtagere?

Vi sigter videre med vore tanker om en skattereform.

Vi ønsker indkomstbeskatningen ændret således, at der opnås en lettelse på små og middelstore indtægter. Den nuværende skattefradragsregel, der værner de store indtægter på bekostning af de mindre, må ændres, og herigennem må der lægges grundlag for en rationel ordning af beskatningen både til stat og kommune. Vi vil beskytte eksistensminimummet, forhøje lønmodtagerfradraget og fritage selvpensionering indenfor rimelige grænser for beskatning. Vi vil have aktieselskabsskatten revideret, navnlig med henblik på de områder, hvor meget høje udbytter udbetales, og gennemføre en kapitalvindingsafgift, ligesom vi vil have arveafgiften for de store arveparter og for arv fra fjernere slægtninge revideret.

Og ikke mindst lægger vi vægt på, at kontrollovens bestemmelser i højere grad end før bringes til anvendelse. De seneste måneders presseomtale af lignings- og selvangivelsestilfælde, der for norges vedkommende er endt for domstolene, må give alle med let kontrolable indtægter en stærk følelse af, at de bærer for stor en andel af den samlede byrde.

Må jeg her sige to ord om alders- og invaliderentmodtagernes forhold. Jeg ser, at

deres organisationer har henvendt sig til regeringen og partierne med forskellige ønsker, herunder et tillæg på grund af prisstigningen, et tillæg på 40 kr. for enlige og 80 kr. for ægtepar. Der er anført også andre ting, ved jeg, men dette er vel det mest påtrængende. Den højtærede arbejds- og socialminister har, såvidt jeg ved, selv deltaget i de møder, hvor spørgsmålene har været debatteret. Jeg vil gerne høre regeringens stilling til det, der er fremført fra organisationerne, og navnlig til det, jeg her har nævnt. Jeg går ud fra, at regeringens stilling vil blive positiv.

Jeg føler trang til at benytte lejligheden her i dag til at gøre nogle bemærkninger i anledning af den agitation, regeringspartierne fører rundt om. Vi har som nævnt fået forelagt et forslag til finanslov, der ikke viser en række omfattende besparelser med udsigt til store skattelettelser på hverken nogle få hundrede eller de herostratisk berømte brobyske 600 mill. kr. Og regeringen havde jo dog en selvfølgelig ret til at komme med sådanne store besparelsesforslag, hvis den mente det muligt. Den kan blive nødsaget til at slække her i rigsdagen, hvis den møder modstand, men ingen kunne dog med nogen berettigelse bestride dens ret til at møde med forslagene. Den gør det af gode grunde ikke, og såvidt jeg forstår, har det ærede medlem hr. Jensen-Broby da også affundet sig hermed og samtidig opgivet sit tidligere publicerede forset om at forlade formandspladsen i finansudvalget. Enhver må jo yde sit offer i en for landet vanskelig tid.

Nej, regeringens finanslovsforslag er 1 milliard kr. større, end forslaget var for tre år siden. Og finansministeren må fremhæve, at der foreligger et dækningsproblem, som rigsdagen må tage stilling til inden 1. april.

Når alt dette — udgiftsstigninger, skatte-stigninger o. s. v. — skal forklares rundt om, griber regeringspartierne talere til de metoder, som først og fremmest indenrigsministeren har anvist til anvendelse. Der smøres tykt på om al den elendighed, som socialdemokraterne havde skabt, da de havde ansvaret og som denne regering ved fiid og dygtighed og begavelse skulle klare. Det undrer mig meget, at det er nødvendigt for den højtærede indenrigsminister at bruge så kraftig baggrundsmaling overfor de konservative vælgere, som han gør. Kan hans politik ikke stå alene i de konser-